

[Chr. Christensen.]

langt de fleste af lærerkræfterne ville fastholde dette niveau.

Den debat, der i de sidste måneder har været ført i dagspressen af såvel studerende som lektorer, professorer og rektorer om dette emne, og ikke mindst de forhold, der har været draget frem om tilrettelæggelsen og gennemførelsen af eksamen på sociologisk institut, hvor en advokat måtte medbringes for at sikre en retfærdig eksamination, tyder imidlertid på, at forslagsstillerne har ret i, at loven ikke virker efter sin positive hensigt. Derfor kan det være nødvendigt på så tidligt et tidspunkt som overhovedet muligt at råbe vagt i gevær. Det er efter vor opfattelse godt, at de studerende har fået medbestemmelse på vore læreanstalter, fordi medbestemmelse normalt trækker større medengagement og ansvarsfølelse med sig fra de medbestemmendes side. Det er også min opfattelse, at dette i mange tilfælde er sket på vore uddannelsesanstalter. Men når dette er sagt, vil jeg også gerne sige, at vi er ikke overbevist om i vort parti, at det er i de uddannelsessøgendes og samfundets sande interesse, at de uddannelsessøgende igennem de studienævne, der fastlægger form, omfang og indhold af studier og eksaminer, har 50 pct. indflydelse og dermed let selv kan komme til at bestemme over de krav, der skal honoreres til eksamen. Jeg tror, vi skal huske på, at de uddannelsessøgende i mange tilfælde står i en presset situation. Der kan gøre sig økonomiske eller tidsmæssige forhold gældende, og det kan betyde modstående synspunkter mellem de studerende på den ene side og lærerne og det omgivende samfund på den anden side. Skal vi fastholde det faglige niveau, og det skal vi, så kan det blive nødvendigt med en omlægning af kompetenceforholdene i retning af større indflydelse til undervisningsanstaltens lærere og ledelse med hensyn til uddannelsens form og indhold og eksamens aflæggelse og omfang.

Det foreliggende forslag lægger denne kompetence, som studienævnene nu har, over til fakultetsrådene, hvor lærersiden har to tredjedel kompetence, og så gør man studienævnene til rådgivende organer og nedlægger centralstudienævnene. Det er tanker, som vi finder en overvejelse værd i positiv retning, og kunne vi så igennem folkettinget

få fastsat en overordnet målsætning for de højere uddannelser, sådan at alsidighed og niveau sikres, så ser vi hen til et positivt resultat af udvalgsarbejdet.

Vi kan ikke godtage den argumentation, der siger, at vi ikke kan ændre en lov, fordi alle var enige om for kort tid siden at vedtage den. Vi kan heller ikke godtage argumentationen om, at vi ikke kan ændre den, fordi den har virket for kort. Hvis vi erkender, at en lovbestemmelse ikke virker efter sin hensigt, er det vores pligt hurtigst muligt at tage den op til revision. Denne pligt må først og fremmest påhvile lovgiverne, altså denne forsamling, og derfor står jeg noget uforstående overfor, at man fra flere sider totalt afviser at drøfte disse forhold. Jeg ser forslaget som noget meget positivt netop i retning af, at vi nu kan få lejlighed til i uddannelsesudvalget at få en debat om de ting, der er rejst, og jeg går også ud fra, at man ikke fra de partiers side, der har afvist forslaget under henvisning til det, jeg nævnte før, totalt afviser den kritik, der er kommet frem fra forskellig side. Jeg vil da også nødig kunne lægge i de ord, som fru Kristine Heltberg sagde om professordiktatur tidligere, at man nu skulle være gået over til studenterdiktatur i stedet for. Det er sådanne problemer, jeg tror det er nødvendigt at vi i udvalget får lejlighed til at kigge på.

Freddy Madsen (DKP):

Styrelsesloven i sin nuværende form er på mange måder utilstrækkelig. Den må uden tvivl forbedres på de punkter, hvor den hæmmer udviklingen af forskningens, undervisningens og administrationens kollektive og demokratiske natur. Ikke desto mindre er den nuværende styrelseslov et fremskridt i forhold til det professorale selvherskerdømme, som kendetegnede de højere læreranstalters styreform tidligere. For de mest fremskredne og kvalificerede forskere og undervisere og studerende har styrelsesloven i sin nuværende form trods alt betydet et fremskridt i retning af at kunne forvalte de opgaver, som samfundet på sit nuværende trin stiller til de højere læreanstalter.

Ændringen af læreanstalternes styreform har på den anden side medført, at et ubetydeligt mindretal inden for den professorale kategori, som ikke har indstillet sig på at